

[Rosing.]

alderen til 21 år. Ifølge en opgørelse af folkeafstemningens resultat, som er nogle dage gammel, og som ikke viser et endeligt resultat, idet man på dette tidspunkt manglede endnu ca. 1 400 vælgeres stemmer, har 3 045 stemt ja og 1 030 nej. Valgdeltagelsen har været 35,87 pct., hvilket synes i høj grad tilfredsstillende i sammenligning med deltagelsen i folkeafstemningen herved, specielt også på Færøerne. Her behøves ikke en nærmere redegørelse for, hvad den grønlandske befolkning mener om ungdommen, som ved afstemningen fik et oprigtigt håndtryk, som gav den adgang til at deltage i valg af sine politiske repræsentanter og i det politiske liv. Det næste spørgsmål bliver så, hvordan og hvor godt denne ret kan benyttes. Vi ligesom de fleste af de i afstemningen deltagende vælgere, der har ønsket nedsættelse af valgretsalderen, vil bidrage til, at denne ret ikke alene bliver benyttet, men også bidrage til, at ungdommen får den orientering og oplysning om samfundets problemer, der skal til, så at den i den kommende tid kan yde mere end hidtil til løsning af disse.

Hans Schmidt: For 3 uger siden tog jeg tredjebehandlingen af tillægsbevillingslovsforslaget som anledning til omtale af en endnu udestående ordning af mindretalsforhold i forbindelse med koordineringsaftalen vedrørende forhold fra retsopgørets følger. Jeg var da ikke klar over, at afslutningsdebatten først ville finde sted på et tidspunkt, hvor jeg kunne nå at være til stede efter at have deltaget i Mindretals-Unionens kongres. Som svar på mit indlæg bebudede den højtærede finansminister, at den højtærede statsminister ville svare derpå under denne debat. Jeg skal derfor ikke gentage, hvad jeg fremførte dengang, men jeg vil gerne tilføje som mit syn på denne sag, at det må vel kunne siges, at den høje regering og det høje folketing i enhver henseende må have råd til en ordning i en sådan udstrækning, at alle parter kan blive

befriet for gentagne gange at se disse spørgsmål fremdraget — bortset fra, at enkeltmandssager endnu et stykke tid vil være at behandle i administrationen.

Hvad udviklingen af forholdet EWG-EFTA angår, har jeg på dette tidspunkt ikke meget at fremføre. Jeg ser nu min argumentation under tidligere debatter om dette spørgsmål bekræftet, og sådan set kunne jeg nøjes med at tie. Men der er et forhold i den nye situation, som jeg gerne vil henlede opmærksomheden på. Jeg synes, det er en overvejelse værd, om det nu også tjener noget formål, at Danmark venter med at tilslutte sig fællesmarkedet, indtil Storbritannien har taget sin endelige beslutning.

Bortset fra, at ventetiden kan blive trang, er der i den senere tid ved vurdering af Englands stilling blevet anført, at forholdet til EFTA-partnerne er en af tre hovedvanskeligheder, som England må have en ordning på, før den endelige beslutning kan tages. Det vil jo sige, at EFTA i stedet for at være et instrument er blevet til en belastning for Storbritannien; som følge heraf må det så ligge sådan, at EFTA-partnerne yder det en tjeneste, når de går foran. Der behøves heller ikke noget frit lejde.

Så er der det hensyn, Danmark må vise over for de øvrige partnere for ikke at svigte solidariteten. Jeg finder, at det ligefrem må ligge sådan, at de andre lande burde opfordre Danmark til at gå ind i fællesmarkedet for dér med vægt at være med til at berede deres vej, som — måske bortset fra Norge — tilmed må være en anden vej foreløbig. Jeg synes, at de andre lande i stedet for at bebrejde Danmark noget måtte indse, at det nu ikke er et spørgsmål om magt i den forstand, at der kan opnås mere ved at gøre sig kostbar, men at det er et spørgsmål om indflydelse i forbindelse med sund fornuft over for den europæiske nødvendighed.

Jeg synes, det nu er oplagt, at den tanke, jeg fra første færd gav udtryk for, er rigtig: